

Yıldırım gürlüyor, itiraflar birikiyor

Son başbakan Binali Yıldırım, AKP 25. Değerlendirme ve İstişare Toplantısı'nda ve TRT, NTV, CNN Türk, Habertürk, Kanal 24, A Haber ortak yayınında (ortaklığa bakar mısınız!) hiddetli açıklamalar yaptı. Hiddetin nedeni, AKP cenahının, Hilmi Özkök'ün TBMM Darbe Araştırma Komisyonuna verdiği ifadeden rahatsız olması. Sorumlulukları üzerlerinden atma telaşıyla muhtemelen yakında RTE de bu konuda konuşur. Yıldırım kendini şöyle ifade ederek hareketini koruduğunu sanıyor: "Eski bir Genelkurmay Başkanı çıkıp diyor ki 'Biz 2004'te uyardık'. Ne uyardınız kardeşim? Karara bakıyoruz, neymiş efendim, 'Nur Cemaati ve Hizmet Hareketi izlenmelidir'. Ne zamandan beri cemaatler terör örgütü oldu? Bizim için kırmızı çizgi, terör faaliyetinin başladığı 17 Aralık'tır". Ancak bu ifadesiyle çelişkili olarak, "FETÖ AKP döneminde palazlanmadı; 12 Eylül darbesinden sonra palazlanmaya başladı; 80-90'larda büyüdü" diyerek AKP dönemi öncesini işaret ediyor.

Aslında bu ilginç bir itirafname ve hepsi bu kadar değil. Bir içerik analizini hakediyor. Eğer çizgiyi terör üzerinden çekerseniz, kendi döneminizin öncesinde palazlanmış olması sizi kurtarır mı? O zaman AKP öncesinde Cemaat teröre başvurmadığına göre, Yıldırım'ın mantığı doğrultusunda, sorunun kaynağı AKP sonrası olmaz mı? 12 Eylül döneminin kolaylaştırıcı etkisiyle 1986'daki sınav sorularının çalınması üzerinden bunların TSK'da yuvalanması da sizin durumunuzu hiç kurtarmaz. Çünkü, bunların binbaşı üstü rütbelere gelişi, özellikle de generalliğe terfileri hep sizin iktidar döneminizde gerçekleşti; MGK Kararlarını yok hükmünde sayarak, YAŞ kararlarına şerh koyarak bunların ayıklanmasının önüne geçenler sizler değil miydiniz? Eğer Gülen Cemaati sadece AKP döneminde, onun önüne serdiği imkanları kullanarak teröre bulaşmışsa, AKP-Cemaat ortak sorumluluğunu vurgulamanın nesi yanlış?

Yıldırım, açıklamalarında daha ileri gidiyor: "2013'e kadar bu eli kanlı örgüte sadece iki başbakan karşı çıkmış, açıkça mücadele etmiştir. Biri merhum Necmettin Erbakan, biri de kurucu liderimiz Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan". Şimdi, Erbakan'ın Gülen ile ilişkilerinin mesafeli olması sizi kurtarmaz, çünkü Cemaat üyelerinin ordudan ayıklanmasına direnç gösterilmeye başlanması o dönemden itibaren. Kaldı ki, TSK'daki Cemaat yuvalanmasını siyasal İslam hareketiniz açısından hem muhalefet hem iktidar dönemlerinizde hayırhah bir gelişme olarak görüp AKP iktidarı sırasında dere tepe kullandığınızı da unutmayalım. Ayrıca, 2013'e kadar RTE'nin Cemaat'e karşı çıkıp açıkça mücadele ettiğini bilen, duyan, gören var mı? Hem Yıldırım'ın kendisi ne demişti 17 Aralık 2013 öncesi için? "Ne zamandan beri cemaatler terör örgütü oldu?". Dolayısıyla, hem 17 Aralık öncesinde Cemaatle niçin mücadele edilsin demek, hem de 2013 öncesinde RTE'nin "bu eli kanlı örgütle açıkça mücadele ettiğini" söylemekte. Yıldırım, açıklamasının bir kıymet-i harbiyesi olmasını istiyorsa, bu çelişkiyi gidermek zorunda; çünkü birinci ifade doğruysa, diğeri yanlış.

Yaman bir çelişki daha var. Yıldırım, Hilmi Özkök'e dolaylı hitabında soruyor: "Ergenekon, balyoz gibi AK Parti iktidarlarına darbe yapmak için harekete geçenlere karşı ne yapmış, hangi tedbiri almış onu söylesin". Ardından da, Nazlı Ilıcak'ı kaynak göstererek Gülen'in "Hilmi Özkök Genelkurmay Başkanı olacak o zaman herşey düzelecek" demiş olduğunu öne sürüyor. Neresinden baksanız çelişkili itiraflar ve acz ifadeleri görüyorsunuz. Bu, ortada ciddi bir panik hali olduğuna işaret ediyor. Şimdi, Ergenekon-Balyoz davalarını 17 Aralık'tan hemen sonra "TSK'ya kumpas kuruldu" diyerek Cemaate yıkan eski Başbakan Yardımcısının (ve giderek tüm AKP'ye ve destekçilerine malolan) açıklamalarını nereye koyacağız? Meğer, Yıldırım'a göre, kumpas yokmuş. O halde, geriye tek olasılık kalmakta: 17 Aralık paniklemesiyle Cemaatin günahlarını çoğaltabilmek ve AKP iktidarını koruyabilmek için, Ergenekon kumpaslarında Cemaati tek sorumlu ilan etmek mecburiyetinde kalmışlar! Şimdi, Özkök'ün rahatsız edici açıklamaları belli ki başka bir pozisyon almayı zorunlu kılmakta. (Kaldı ki, AKP'ye karşı darbe girişimlerini 15 Temmuz öncesine taşıyabilmek için, 'Ergenekon sulandırılmıştı' tezi üzerinden davaların yeniden görülmesi de gündeme getiriliyor). Bu arada, Özkök'ü eğer Genelkurmay Başkanlığı'na Cemaat taşıdıysa, bunun Anayasa'nın egemenlikle ilgili 6. maddesinin kesin ihlaline yeni bir kanıt oluşturduğunu, dolayısıyla bu itirafın 'yağmurdan kaçarken doluya tutulmak' anlamına geldiğini de ekleyelim.

Dahası var: 17 Aralık 2013, siyasi iktidarın en tepelerine uzanan, bakan Erdoğan Bayraktar'ın istifasında açıkça belirttiği gibi Başbakanı kurtarmak adına dört bakanın istifaya zorlanmasıyla sonuçlanan somut yolsuzluk suçlamalarının başlangıç tarihiydi. Somut dayanaklara bağlı olarak ileri sürülen bu yolsuzluk iddialarının toplumun gündemine getirilmesi, bunlar Cemaat ile AKP arasındaki bir iktidar kavgasının yansıması olsa bile, toplumun ve TBMM'nin bilgilendirilme hakkının gecikmiş de olsa teslim edilmesi ve yargının göreve çağırılması durumuydu. Bir partinin ve yöneticilerinin aleyhine olabilir, ama toplumun aleyhine olduğunu suçluluk telaşında olanlar dışında kim söyleyebilir? Cemaatin kendi kan davası uğruna gerçekleştirdiği tek doğru işe, 15 Temmuz kanlı darbe girişimi yüzünden sırtımızı mı döneceğiz? 17 Aralık davasının bir gün tekrar açılması talebinden vaz mı geçeceğiz? Kusura bakmayın, "Allahın lütfu"; oralara kadar uzanmıyor.

Peki, toplum her gelişmeyi iktidardaki AKP İslamist hareketine getirdiği fayda veya zararlar üzerinden değerlendirmeye mecbur mudur? En güçlü tedhiş eylemlerine başvuran çetelerin bile başaramayacağı yöntemlerle kurumların AKP-Cemaat güdümündeki polis/yargı terörüyle çökertilmesini, Kozmik Oda sırlarının Cemaat üzerinden yabancı devlet istihbatlarının eline geçmesinin kolaylaştırılmasını, ülke güvenliğinin zaafa uğratılmasını vs., şimdi iktidarın çizdiği 17 Aralık sınırı yüzünden terör eylemi ve bir vatana ihanet biçimi olarak kodlayamayacak mıyız?

2002-2013 arasında egemenliği Cemaat ile paylaşarak ona her istediğini veren bir karşı-devrimci hareketin Yüce Divanlık suçlarının örtbas edilmesine tüm toplumun suç ortağı yapılmasına göz mü yumacağız? 2007-2013 ihanetiyle liyakatli kadroları ayıklanan TSK'nın 15 Temmuz darbesine sürüklenmiş olmasını sadece emperyalizmin doğrudan güdümündeki (ve bir zamanlar pek saygıdeğer bulduğunuz) "Hocaefendi"ye mi ihale edeceğiz? Peki ya dolaylı güdümünde olanlar? Peki ya içerdeki siyasi ortakları? Bütün bu vahim hakikatler ortadayken AKP'nin dayattığı 17 Aralık miladını neden benimsemek zorunda olalım?

12 Eylül 2010 Anayasa referandumunda, Fethullah Gülen'in AKP ile birlikte bu referandumdan "evet" çıkması için "gerekirse ölüleri bile mezardan kaldırıp oy kullandırın" biçimindeki sözlerini unutup şimdi Yıldırım'ın 2014 seçimlerinde İzmir büyükşehir belediye başkanlığı adaylığı sırasında "İzmir'de sandıklarda benim aleyhimde FETÖ'lü abiler ablalar CHP için çalıştı" hikayesi üzerinden, asıl büyük hikayeyi yani iktidarının 10 küsur yılı boyunca her alana yayılan AKP-Cemaat kan kardeşliğini gözardı mı edeceğiz? Bizzat benim TBMM'de dış komisyon üyeliklerimde tanık olduğum 13 yıllık tecrübemi (her dış seyahatte komisyonların AKP'li üyelerinin istisnasız hepsinin Gülençi heyetlerin davetlerine ve okul ziyaretlerine büyük bir iştiaqla katılmalarını) ve benzerlerini yok mu sayacağız?

Devlet yönetimini çığrından çıkaran, Cumhuriyetin kuruluş senedini tartışma konusu yapan, emperyalizme karşı hem askeri, hem siyasi, hem ekonomik zaferler kazanmış olan Cumhuriyetin kurucu kadrolarını tarihe gömmeye çalışan, dış politikayı iç siyasete malzeme yaparak büyük risklere giren ve alt-emperyalizme özenerek emperyalizmin güdümünde ülkeyi ateşe atmaya girişen, 15 Temmuz bahanesiyle içerde otokratik bir rejim kurmanın tüm entrika ve baskılarını harekete geçiren Cumhuriyet düşmanı bir rejimle toplumun çoğunluğunun ortak noktası yoktur.

O halde bu rejimin gidebileceği durakların sayısı da giderek azalmaktadır. AKP tramvayı gitmek istediği son durağına kadar, yani teokratik faşizme kadar gidemeyecektir.

Murat Arslan

Yarsav Başkanı Sayıştay Uzman Denetçisi Murat Arslan'ı geçen hafta ailesinin yanında, avukatını aramasına dahi izin vermeyerek göz altına aldılar. 12 Eylül askeri faşizm döneminde bile görülmeyen bir tutumla, günlerce nerede tutulduğuna dair hiçbir bilgi alınamadı. Ama sevgili Murat Arslan 15 Ekim 2016 Cumartesi günü Aydınlanma Hareketi Ankara Komisyonu toplantısında adeta aramızdaydı; biz o aramızdaymış gibi davrandık, zaten o da bize selamlarını iletmişti. Bu hukuksuzlukları ve faşist baskıları not ediyoruz.

Mustafa Okan

Mustafa Okan'ı Temmuz ayında yitirdiğimizi 22 Ekim'de Sol Portal'da "Marksist ressam Mustafa Okan Adana NHKM'de anıldı" haberi ve bu anma panelindeki konuşmacılardan Aydemir Güler'in "Mustafa Okan için..." yazılarından gecikmiş olarak öğrenmiş oldum. İçim burkuldu. 1980'lerde Yarın'daki mücadelede bulduğumuz, en son yıllar önce Ankara'daki sergisi vesilesiyle tekrar görebilme mutluluğuna eriştiğim bu genç dostumu yitirmiş olmanın derin üzüntüsünü duydum. Mustafa Okan örnek bir insandı, olgun bir kişilikti; kendi bireysel evrimini ve yaşam tarzını erken yaşlardan itibaren sosyalizmin koşullarına hazır hale getirebilmişti. Yakınlarının ve dostlarının üzüntülerini paylaşıyorum ve yaşamında sosyalist düşünce adına verdiği örnek mücadeleyi saygıyla selamlıyorum.

haber.sol.org.tr/yazarlar/oguz-oyan/yildirim-gurluyor-itiraflar-birikiyor-173449